

Arrest

nr. 72 158 van 20 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoekende partij vraagt haar beroep te verwijzen naar de algemene vergadering omdat zij op basis van statistieken uit het gerechtelijk jaar 2009-2010 en op basis van de cijfers meegedeeld door staatssecretaris Wathelet in antwoord op een parlementaire vraag van 15 oktober 2009 constateert *“dat er in gelijkaardige dossiers andere rechtspraak en dus geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”*. Verzoekende partij meent recht te hebben op een effectief rechtsmiddel conform artikel 13 EVRM en verzoekt derhalve de voorzitter de verwijzing naar deze vergadering.

1.2. Met betrekking tot artikel 13 EVRM wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008) blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet) en dat de rechtzoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de commissaris-generaal hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963; RvS 186.130, 9 september 2008).

Vervolgens verwijst de Raad naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense afkomst, bent geboren op 25 november 1962 te Komsomolskoye. Voor uw vertrek woonde u in Grozny. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land hebt verlaten omwille van volgende redenen. Begin 2009 kregen uw zoon L. (...) en zijn neef A. M. (...) problemen. Zij werden door de rebellen gedwongen om producten te leveren in de bossen nabij Komsomolskoye. De rebellen gaven hen geld om voedsel te kopen in de winkel en uw zoon en zijn neef deden dit. U bent niet op de hoogte wat er concreet gebeurd is. Op een nacht, toen u bij uw broer en uw vader verbleef, vielen gemaskerde mannen binnen in de woning van uw broer. Uw neef M. vluchtte hierop naar de bossen. Uw broer M.(...), vader van M. (...), werd verschillende keren meegenomen door onbekende personen en werd hierbij soms enkele dagen vastgehouden. Omdat ze M. (...) niet konden vinden, begonnen ze uw zoon te zoeken. Uw zoon kon hierdoor niet meer op jullie adres verblijven en verbleef bij enkele familieleden in Grozny. Regelmatig kwamen er medewerkers van de Federale diensten bij u langs om vragen te stellen over uw zoon en zijn neef. Deze onbekende mannen waren in burgerkledij, waarbij sommigen eveneens gemaskerd waren. U werd door hen bedreigd. Voor uw zoon problemen kende, had u al medische problemen, waarvoor u in Grozny een behandeling kreeg. Door de problemen die u kende omwille van uw zoon, verslechterde uw medische toestand. Toen u de bedreigingen en vragen niet meer kon verdragen, hebt u uw belagers uitgescholden. Hierop werd u nogmaals bedreigd. U kreeg paniekaanvallen bij de gedachte alleen thuis te blijven. Tijdens één van hun invallen hadden uw belagers ook uw woning overhoop gehaald. Toen u bij uw vader verbleef, sprak u de wijkagent hierover aan. Hij stelde dat hij zich daar niet mee bezig hield en dat u naar de politie diende te gaan. U hebt dit niet gedaan omdat u zich niet goed voelde. Uw zoon leefde ondergedoken tot hij als bewaker begon te werken. Hij kreeg deze job via zijn oom V. B. (...), die bij de MVD van Atchoi-Martan werkt. Gezien uw zoon niet naar huis kon komen en uw gezondheidstoestand verslechterde, besloot u de Russische Federatie te verlaten. U verliet Grozny, republiek Tsjetsjenië, uiteindelijk op 5 of 6 april 2009 en reisde met de bus tot Min'vody, Russische Federatie. Van daaruit reisde u met de trein

verder naar Polen. Onderweg diende u van trein te wisselen, maar u weet niet waar concreet. Op 8 april 2009 werden uw vingerafdrukken genomen te Lublin in Polen. Omwille van uw gezondheidsproblemen verbleef u ongeveer een week in Polen bij een oude vrouw. U verliet Polen uiteindelijk op 25 april 2009 en reisde met de trein naar België, dat u op 26 april 2009 bereikte. Op 19 mei 2009 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U vernam na uw vertrek uit de Russische Federatie via de telefoon dat uw neef M. dood werd teruggevonden in de bergen. U vernam eveneens dat uw zoon ongeveer een half jaar of een jaar geleden een ernstig auto-ongeluk had, waarna hij enige tijd in coma lag. Hierna werd hij ontslagen omwille van gezondheidsproblemen. Van uw burens vernam u dat er nog mensen naar u kwamen vragen. Toen hen werd gezegd dat u was vertrokken, werd één van hen kwaad. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties een kopie van 6 pagina's van uw Russisch binnenlands paspoort, een kopie van 6 pagina's van uw internationaal paspoort en een medisch attest d.d.05/09/2011 van Dr. L. (...) voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de louter Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent uw asielrelaas aannemelijk te maken. U verklaarde voor het CGVS dat u problemen kende omwille van uw zoon L. B. (...) en dat u geen persoonlijke problemen kende losstaand van de problemen van uw zoon (CGVS p.14). Nadat uw zoon L. (...) en zijn neef A. (...) M. (...) de rebellen hadden geholpen, werd u lastig gevallen door personen die op zoek waren naar uw zoon (CGVS p.13, p.14). Het is echter opmerkelijk dat u verklaarde dat uw zoon nooit persoonlijk werd aangesproken of meegenomen door de personen die naar hem op zoek waren (CGVS p.14, p.16, p.21). Nu verklaarde u weliswaar dat uw zoon ondergedoken leefde bij zijn oom tot hij als bewaker begon te werken (CGVS p.16-17) Echter, u verklaarde in ditzelfde verband eveneens dat uw zoon L. (...) momenteel nog steeds in Tsjetsjenië verblijft, waarbij u verklaarde dat hij de meeste tijd op uw officieel adres te Grozny woont (CGVS p.5, p.19). Deze vaststellingen ondermijnen de ernst van de door u verklaarde vrees reeds op ernstige wijze.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u onaannemelijk weinig informatie kon weergeven omtrent essentiële onderdelen van uw asielrelaas. Zo kon u niet aangeven door wie u precies werd lastig gevallen. U kon enkel zeggen dat het om "medewerkers van Federale diensten" ging die langskwamen om te vragen naar uw zoon (CGVS p.13, p.14, p.16). U verklaarde voorts dat uw zoon na zijn problemen als bewaker begon te werken (CGVS p.17). Uw zoon had deze job verkregen dankzij zijn oom die bij de MVD van Atchoi-Martan werkt (CGVS p.17, p.18). U kunt echter niet weergeven wanneer uw zoon precies is begonnen werken als bewaker, hoe zijn oom hem aan deze job heeft geholpen, noch waar uw zoon concreet als bewaker werkt (CGVS p.5, p.17). Het is hierbij trouwens opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat uw zoon bij de politie werkte (Vragenlijst DVZ 19/04/2010, p.2). Toen u hiermee geconfronteerd werd, stelde u dat u de structuren, noch hun namen kent en dat u dit dacht omdat zijn oom bij de politie werkte (CGVS p.18, p.21). U bent evenmin op de hoogte of uw zoon nadat hij begon te werken als bewaker, nog werd aangesproken door de mannen die naar hem op zoek waren (CGVS p.21). Daarnaast kon u niet zeggen of de oom van uw zoon, V. B. (...), problemen heeft gekend met de mannen die op zoek waren naar uw zoon (CGVS p.21). Terloops kan worden opgemerkt dat u evenmin enige concrete informatie kan weergeven over de dood van M. A. (...) (CGVS p.22). Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt nochtans dat u één week voor uw gehoor nog contact had met uw familieleden, waaronder uw zoon L. (...) en uw broers, in de Russische Federatie (CGVS p.4, p.5). U stelde voorts dat uw broer M. (...) verschillende keren werd opgepakt, maar kunt hierbij niet aangeven door wie, noch concreet hoe vaak uw broer werd meegenomen (CGVS p.22). U bent evenmin op de hoogte of uw broer

M. (...) na uw vertrek uit de Russische Federatie nog werd opgepakt (CGVS p.22). U stelde hierbij dat jullie hierover niet spraken omdat u vermoedt dat de telefoon wordt afgeluisterd, maar kunt dit vermoeden niet hard maken (CGVS p.22, p.24). Er kan nochtans van een asielzoeker die om internationale bescherming vraagt in een derde land, verwacht worden dat hij inspanningen levert om accurate informatie weer te geven en te bekomen met betrekking tot de (actualiteit) van zijn problemen. In ditzelfde verband dient te worden opgemerkt dat u uw actuele vrees niet aannemelijk kunt maken. Zo stelde u dat u vandaag de dag niet officieel gezocht, verdacht of beschuldigd wordt in de Russische Federatie (CGVS p.24). U stelde wel dat u zich zorgen maakt (CGVS p.24). U verklaarde hierbij dat u had beloofd dat zodra uw zoon zou verschijnen, u uw belagers hiervan op de hoogte zou brengen (CGVS p.25). Gezien voorgaande vaststellingen inzake de huidige verblijfplaats van uw zoon en zijn werk als bewaker in de periode na uw vertrek uit de Russische Federatie, kan deze uitleg niet overtuigen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw zoon vandaag de dag niet officieel gezocht wordt in de Russische Federatie, noch officieel van iets verdacht of beschuldigd wordt (CGVS p.27). U stelt hierbij dat dit de verdienste van zijn oom is, maar kunt niet zeggen hoe zijn oom dit heeft kunnen regelen (CGVS p.27). Deze vaststellingen ondermijnen de ernst van de door u verklaarde vrees. Hierbij dient bovendien te worden opgemerkt dat uw zoon u tijdens uw telefonische contacten liet weten dat alles goed gaat (CGVS p.24, p.25). U verklaarde voorts dat u denkt dat u zich zal moeten verantwoorden omdat u uw belagers grof heeft uitgescholden (CGVS p.24). U verklaarde hierbij dat er na uw vertrek uit de Russische Federatie nog iemand naar u was komen vragen (CGVS p.25). U kunt hierbij niet aangeven wie dit concreet was, noch wanneer deze persoon nog is langs geweest (CGVS p.25). U maakt in ditzelfde verband evenmin aannemelijk waarom uw belagers u omwille van uw beledigingen vandaag de dag nog zouden willen vervolgen (CGVS p.24-25). Ten slotte kan hierbij worden opgemerkt dat u niet precies kunt weergeven wie u concreet vreest, noch wat u concreet vreest (CGVS p.24, p.27). Deze vaststellingen relativiseren de ernst van de door u verklaarde vrees in uw land van herkomst.

Daarnaast legde u de Belgische asielinstanties geen enkel overtuigend bewijs voor van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Zo legde u geen enkel document neer betreffende uw zoon B. L. (...), noch enig begin van bewijs betreffende zijn problemen (CGVS p.9). Voorts legde u geen enkel begin van bewijs voor van de dood van uw neef A. M. (...) (CGVS p.22). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat de problemen van uw zoon L. (...) en zijn neef aan de basis liggen van uw persoonlijke problemen (CGVS p.13-14). Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoek(st)er worden verwacht dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijzen aan te brengen ter staving van zijn asielrelaas. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u uw origineel Russisch binnenlands paspoort noch uw origineel internationaal paspoort voorlegde aan de Belgische asielinstanties. Nu verklaarde u weliswaar dat u uw paspoorten in uw woning in België niet meer kon vinden en dat u vermoedt dat u deze ergens verloren bent (CGVS p.7). Deze uitleg kan niet overtuigen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld uw gezinssamenstelling of een woonstregistratie elders in de Russische Federatie verborgen te houden. Voorts ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal reispaspoort eveneens achterhoudt om zo de hierin vervatte gegevens verborgen te houden. Uit de kopie van uw internationaal reispaspoort blijkt dat dit reispaspoort verschillende in- en uitreisstempels bevat gedateerd in 2008. Toen u gevraagd werd naar deze stempels stelde u in eerste instantie dat u vanuit België, waar u een asielaanvraag had ingediend, naar Oekraïne bent gereisd (CGVS p.8). Toen u geconfronteerd werd met het feit dat deze stempels dateren van voor uw vertrek en 'Azerbeidzjan' vermelden, verklaarde u dat u zich tijdens de oorlog wilde hervestigen in Azerbeidzjan (CGVS p.8). Deze verklaring is weinig aannemelijk gezien deze stempels dateren van 2008, telkens met een verschil van 2 dagen. Uw verklaring hieromtrent dat u meteen begrepen had dat het geen zin had om u in Azerbeidzjan te vestigen, kan evenmin overtuigen (CGVS p.8). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder uitgehold.

Voor wat betreft het medisch attest d.d. 5 september 2011 van Dr. V. L. (...), dokter in algemene geneeskunde, die als diagnose stelt dat u gezondheidsproblemen heeft gekenmerkt door een ernstige anxio-depressieve toestand, dient te worden opgemerkt dat werd vastgesteld dat dit attest enkel en alleen op uw aangeven werd opgesteld, 5 dagen na uw gehoor voor het Commissariaat-generaal (zie document 3 in groene map). Er kan uit dit attest echter geen verband worden afgeleid tussen uw aandoeningen enerzijds en de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen anderzijds. Dit attest vermeldt daarnaast andere medische problemen (hoge bloeddruk, schildklierproblemen en sclerodermie), die in deze beslissing niet worden betwist. Voorts blijkt uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal dat u reeds voor de door u aangehaalde vervolgingsfeiten kampte met deze gezondheidsproblemen (CGVS p.13). Dit attest kan bijgevolg bovenstaande bevindingen niet wijzigen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent 3 voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, met name de kopie van 6 pagina's van uw Russisch binnenlands paspoort en de kopie van 6 pagina's van uw internationaal paspoort, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten louter persoonsgegevens, die in deze beslissing niet worden betwist.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat ik in het kader van de asielaanvraag van uw zoon B. B. (...) (O.V. 5.557.235), met wie u verklaarde geen contact meer te hebben (CGVS, p.5 en 12), op 31 augustus 2007 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die op 13 december 2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partij roept in een eerste middel de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van deze richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 49/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motivering. Voorts beroept zij zich op de schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, en op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM. Tevens meent zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De Raad oordeelt dat beide middelen ingevolge onderlinge verwevenheid gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

3.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij niet aanvoert op welke manier de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepalingen. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.2.2. De Raad wijst erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridictionele, maar een administratieve procedure betreft. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980

(RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

3.2.3.1. Verzoekende partij werpt op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriëring kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid worden getoetst. Het hoort derhalve aan de Raad dit te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. Verzoekende partij vestigt vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoekende partij staft haar betoog aan de hand van twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

3.2.3.2. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

Waar uit het betoog zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissingen van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.4. Waar verzoekende partij zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting over het afdwingbare karakter van de grondrechten van het gemeenschapsrecht en opnieuw het beginsel van volle rechtsmacht benadrukt, hierbij verwijzend naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en alzo de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aanvoeren en poneren dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan instellen in strijd is met het begrip "*full jurisdiction*" zoals vastgelegd in artikel 6, eerste lid EVRM, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op een onpartijdig gerecht. Voor zover deze bepaling uit het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die gegarandeerd zijn door het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, zijn de inhoud en de reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door het laatste Verdrag aan worden toegekend (art. 52, lid 3 van het Handvest). De eerste alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte: "*Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.*" Deze eerste alinea van artikel 47 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 EVRM. De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht: "*Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.*" Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

De Raad herhaalt dat uit rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (zie punt 1.2.). Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad als volwaardig administratief rechtscollege voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3). Dienvolgens stelt de Raad vast dat zij beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het verzoek tot het stellen van navolgende prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie "*Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de*

materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen” wordt derhalve verworpen.

In zoverre verzoekende partij nog stelt dat haar rechten van verdediging geschonden zijn en er geen sprake is van processuele gelijkwaardigheid van partijen doordat zij niet mag antwoorden op de repliekmemorie van de commissaris-generaal, kan zij niet worden gevolgd. Gelet op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om “nieuwe gegevens” in aanmerking te nemen, kan niet worden ingezien op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247).

Waar verzoekende partij vraagt eveneens navolgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat”* kan niet worden ingezien hoe deze vraag *in casu* dienstig zou kunnen zijn. Immers, er liggen geen antwoordbesluiten van de lidstaat voor, doch wel een nota met opmerkingen van de commissaris-generaal. Voor zover verzoekende partij duidt op deze nota met opmerkingen, dient te worden opgemerkt dat zij tijdens onderhavige procedure niet heeft verzocht om schriftelijk te repliceren op de nota van de commissaris-generaal. Derhalve is het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag dienaangaande niet dienstig. Gelet op het voorgaande stelt de Raad dat hij aldus beschikt over een beroep dat voldoet aan de voorwaarde van *“full jurisdiction”*.

3.2.5. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84*). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

3.2.6. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs

zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.8.1. Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de verwerping van haar asielaanvraag vermits zij ervan overtuigd is dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst. Zij spreekt niet alleen uit haar uitgebreide persoonlijke ervaring, maar het blijkt ook uit de hedendaagse situatie dat in haar land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Verzoekende partij oppert dat Tsjetsjenië in een toestand van terreur verkeert en dat etnisch Tsjetsjenen die hun land verlieten een zeer groot risico lopen op een onmenselijke behandeling, aangezien er zich nog vele mensenrechtenschendingen voordoen, zoals onder meer foltering, illegale arrestaties en gefabriceerde beschuldigingen. Om deze bewering kracht bij te zetten citeert verzoekende partij een aantal erkenningscijfers voor Russen/Tsjetsjenen vanwege Franse, Poolse en Oostenrijkse asielaanvragers en verwijzen zij onder meer naar de ontvoering van/de moord op een aantal mensenrechtenactivisten, een artikel van de website www.deredactie.be en "*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen...*".

Teneinde de slechte toestand in Tsjetsjenië verder toe te lichten argumenteert verzoekende partij dat het Cedoca-document waarop verwerende partij haar beslissing baseert correct is, de geciteerde bronnen relevant zijn, maar de inhoud alsnog totaal verkeerd geïnterpreteerd werd en de conclusie die eruit werd opgemaakt onjuist is. Verzoekende partij verwijst naar de "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" en naar het standpunt van het UNHCR, m.n. "*Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutzes von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien*" van 7 april 2009, en geven uit beide rapporten een lijst van personen met een risicoprofiel weer. Ten slotte verwijst verzoekende partij nog naar enkele "*passages, het zijn wijze woorden van de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005*".

3.2.8.2. De Raad wijst de verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet voldoende is om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen, mensenrechtenrapporten, de 'algemene situatie' in hun land van herkomst en een algemene omschrijving van de situatie van behandeling van Tsjetsjeense asielaanvragers, zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

3.2.9.1. Verzoekende partij verwijst naar het Cedoca-rapport, "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 24, deel 1, p. 21) om aan te tonen dat er ten aanzien van alleenstaande vrouwen bedenkingen zijn met betrekking tot hun veiligheid en hun rechten. Tevens wordt er verwezen naar een artikel van Human Rights Watch ("*You dress according to their rules*"- *Enforcement of an Islamic dress code for woman in Chechnya*, www.hrw.org/node/97049) in verband met de toestand van vrouwen in Tsjetsjenië. Vrouwen zouden geïntimideerd worden om een hoofddoek te dragen en zich bescheidener te kleden.

3.2.9.2. De Raad merkt vooreerst op dat het aannemelijk is dat alleenstaande vrouwen – in bijzondere omstandigheden – een risicogroep vormen in Tsjetsjenië, doch stelt vast dat verzoekende partij in het gehoor op het Commissariaat-generaal enkel naar de situatie van haar zoon verwijst om haar vluchtelingenstatus te rechtvaardigen en voorhoudt naast het lastiggevallene omwille van haar zoon geen persoonlijke problemen te kennen in haar land van herkomst (administratief dossier, stuk 3, p. 14). Verder wijst de Raad op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waaruit zij concludeert dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielaanvraag, inclusief de beweerdde problemen van

haar zoon, geen geloof kan worden gehecht. Verzoekende partij laat deze motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

Het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas verhindert terecht verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

3.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een stijfformule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Waar verzoekende partij tevens stelt dat de verwerende partij vergeet naar het journaal te kijken en zich enkel baseert op achterhaalde rapporten van mensenrechtenorganisaties van enige jaren terug merkt de Raad op dat, verzoekende partij evenwel geen informatie bijbrengt waarmee zij aantoont dat de informatie door de commissaris-generaal aangewend en gebaseerd op verklaringen van verschillende betrouwbare en objectieve bronnen (Administratief dossier stuk 24, deel 1, "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" van 20 juni 2011) niet correct zou zijn, wat zij, gelet op het feit dat de bewijslast op de asielzoeker zelf rust, echter dient te doen indien zij op een dienstige manier kritiek wenst te uiten op de correctheid/volledigheid van de door verwerende partij gehanteerde informatie. Bovendien stelt de Raad vast dat voormelde "*briefing*" verwijst naar uiterst recente bronnen die dateren tot medio 2011.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas, waarop verzoekende partij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich te verwijzen naar de algemene situatie van de Tsjetsjenen in de noordelijke Kaukasus en meer in het bijzonder in Tsjetsjenië, zoals blijkt uit internationale rapporten en een bondig internetartikel, en maken in enigszins verwarrende bewoordingen gewag van een Algemeen Ambtsbericht van 2008 zonder dit nader te preciseren. Zij brengt evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op de verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: "*Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is*" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de "*Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 24, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen.

De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de door verzoekende partij bijgebrachte stukken en de uitgebreide landeninformatie (stukken 23 en 24) en dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor op 31 augustus 2011 (stuk 3) de kans heeft gekregen om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.12. Uit wat vooraf gaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.13. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT